

Cossos

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Porto dies mirant-me al mirall.

Quan no em miro al mirall, miro a les altres, i quan no miro a les altres, les altres em miren a mi.

Com la Marta.

Just abans de sortir a l'escenari, totes en filera i aguantant la respiració, m'assenyala el vestit i riu. Un vestit que ella també duu posat.

Idèntic, perquè era el requerit pel festival. Tot i així, a ella li quedava completament diferent.

Dos cossos que haurien de ser iguals, no ho són.

Segueix assenyalant-me amb el dit encara que ja hagi acabat de riure's de mi.

T'has vist? Em diu.

No ho entenc. I tant que m'he vist.

Aquest no és el problema: cada dia em miro al mirall i li vull dir, però abans de que pugui respondre, ella em diu jo també tinc dotze anys i mira'm!

Es pensa que no l'he vista abans.

Tinc ganes de plorar.

A l'esquerre, els miralls de la sala on ens hem vestit i hem escalfat, delaten les nostres diferències corporals.

Sortim i fem els pliés i les pirouettes i em sento còmode però alhora, malament.

S'acaba la música. Suor i fred quan travessem les entranyes del teatre.

Ens desvestim. Totes es queixen de com els bots els hi fan mal als pits. Tot el que tinc per dir no ho puc compartir.

Els pares em diuen que ha estat molt bé. Que han aplaudit de peu, però a mi això m'és igual.

Anem al Viena a sopar perquè és tard i la mare no vol cuinar.

El pare va a demanar una segona cervesa i la mare em llegeix el pensament quan ell no hi és.

M'allarga una patata fregida.

Algun dia, si reso prou, em creixeran a mi també.

Vaig fer que sí amb el cap i li vaig dir que gràcies.

Però en el fons sabia que era una mentidera, perquè això ja ho havia provat.

Diverses vegades.

Nur Costa